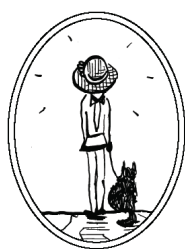

**Katie
Kitamura**
Rozchod
Preklad
Aňa
Ostrihoňová

INAQUE

KATIE KITAMURA

ROZCHOD

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582 s. r. o.

KATIE KITAMURA ROZCHOD

COPYRIGHT © 2017 BY KATIE KITAMURA

TRANSLATION © AŇA OSTRIHOŇOVÁ 2018

REDAKCIA A KOREKTÚRY MARTINA KUBEALAKOVÁ

OBÁLKA © BARBORA ŠAJGALÍKOVÁ

FOTOGRAFIA NA OBÁLKE © ESTER ŠABÍKOVÁ

SLOVAK EDITION © INAQUE 2018

ISBN 978-80-89737-75-8

ISBN E-BOOK 978-80-89737-76-5

Katie Kitamura

Rozchod

z anglického originálu
preložila Aňa ostrihoňová

INAQUE
2018

Pre Hariho

Začalo sa to telefonátom od Isabelly. Chcela vedieť, kde je Christopher, a ja som sa ocitla v nepríjemnej situácii, musela som jej povedať, že neviem. Určite jej to znelo neuveriteľne. Nespomenula som, že sme sa s Christopherom pred pol rokom rozišli ani že som s jej synom takmer mesiac nehovorila.

Moju neschopnosť lokalizovať Christophera považovala za nepochopiteľnú a zarazila sa, ale nezostala celkom prekvapená, čo celú situáciu akosi zhoršilo. Cítila som sa ponížene a nepríjemne, tieto dva pocity vždy vystihovali môj vzťah s Isabellou a Markom aj napriek Christopherovmu častému opakovaniu, že sa v mojej prítomnosti cítia presne tak isto, že by som nemala byť taká odmeraná, keďže sa to dá ľahko vyložiť ako forma arogancie.

Azda som nevedela, opýtal sa, že ma niektorí považujú za snobku? Nevedela. Naše manželstvo sa zakladalo na tom, čo vedel Christopher, a na tom, čo som nevedela ja. Nebola to jednoduchá otázka intelektu, hoci aj v tomto smere mal Christopher opäť výhodu, bol nepochybne veľmi inteligentný. Bola to otázka nevypovedaného, informácií, ktoré on mal a ja nie. V skratke, otázka nevery; zrada vždy jedného z dvojice vyvedie na svetlo poznania a druhého uvrhne do temnoty nevedomosti.

Napriek tomu ani zrada nestála, nie nevyhnutne, za rozpadom nášho manželstva. Dialo sa to pomaly, dokonca aj keď sme sa rozhodli rozísť, odlúčiť, bolo nutné vybaviť množstvo vecí, demontovať stavbu jedného manželstva nie je jednoduché. Tá predstava mi prišla taká skľučujúca, až som začala premýšľať, či náhodou jeden z nás neuvažuje o druhej šanci, ak sa

niekde v hĺbkach byrokracie, stelesnenej v kopách papiera a elektronických formulárov, ktorým sme sa tak veľmi túžili vyhnúť, ukrýva nejaké váhanie.

Od Isabelly bolo veľmi rozumné, že mi zavolala, aby sa opýtala, čo sa deje s Christopherom. Nechala som mu tri odkazy, hovorila, mobil sa mu automaticky prepína do hlasovej schránky a naposledy, keď som volala, zvonilo to, akoby bol v cudzine...

Slovo *cudzina* vyslovila so známym tónom, v ktorom sa miešalo podozrenie, obvinenie z podvodu (nedokázala si predstaviť, prečo by sa jej jediný syn mal vzdialiť z jej blízkosti) a urazenosť. Vtedy som si spomenula na slová, vety vyslovené počas nášho manželstva: si cudzia, vždy si bola trochu cudzia, si veľmi milá, ale taká odlišná od nás, nemáme pocit, že ťa poznáme (a nakoniec, čo by určite povedala, keby jej Christopher oznámil, že je medzi nami koniec, tak je to najlepšie, zlatko, nikdy k nám naozaj nepatrila).

... preto by som chcela vedieť, kde presne je môj syn?

V tej chvíli mi v hlave začalo hučať. S Christopherom som sa nerozprávala už mesiac. Pri našom poslednom telefonáte vyhlásil, že hoci je zjavné, že sa nezmierime, nechcel začať s oznamovaním – sám použil slovo naznačujúce skôr prebiehajúci dej ako rozhodný a rázny skutok a, samozrejme, mal pravdu, rozvod sa ukázal byť organickejším, akýmsi náhodnejším procesom, ako sa zo začiatku zdalo. Nechcel, aby sme to začali ľuďom hovoriť.

Mohli by sme si to nechať pre seba? Zaváhala som, niežeby mi bol ten pocit cudzí – v tom čase to bolo stále čerstvé rozhodnutie a myslela som si, že Christopher sa cíti viac-menej rovnako, že sme ešte neprišli na to, ako porozprávať príbeh o našom rozchode. Ale nepáčil sa mi ten nádych nemiestne a zbytočne pôsobiaceho spojenectva. Bez ohľadu na to som však súhlasila. Christopher začul váhanie v mojom hlase a požiadal ma, aby som mu to prisľúbila. Sľúb mi, že to, aspoň

zatiaľ, nikomu nepovieš, nie skôr, ako sa o tom porozprávame. Podráždene som súhlasila a zložila telefón.

To bol náš posledný rozhovor. Teraz som tvrdila, že neviem, kde je, a Isabella sa len krátko zasmiala a povedala: Nebuď smiešna. S Christopherom som hovorila pred tromi týždňami a vravel, že idete spolu do Grécka. Neviem ho zastihnúť a vzhľadom na to, že ty si zjavne stále v Anglicku, predpokladám, že šiel do Grécka bez teba.

Na nejakú odpoveď som bola príliš zmätená. Nechápala som, prečo by jej Christopher tvrdil, že ideme spolu do Grécka, keď som ani netušila, že sa chystal do zahraničia. Pokračovala: Veľa pracuje, viem, že tam šiel kvôli výskumu a...

Stíšila hlas a mala som problém rozlúštiť prečo, možnože sa do jej mysle vkradla skutočná neistota alebo nejaká jej napodobenina, takéto manipulácie jej neboli cudzie.

... mám oňho strach.

Jej vyhlásenie ma hneď nepresvedčilo a jej obavy som nebrala veľmi vážne. Isabella svoj vzťah s Christopherom považovala za lepšiu, ako bol v skutočnosti, čo je chyba, ktorej sa matky prirodzene dopúšťajú, pre ktorú sa však niekedy správala neobvykle. Kedysi by vo mne takáto situácia vyvolala pocit víťazstva: táto žena ma žiada o pomoc, keď ide o jej syna. Ešte pred rokom, pred polrokom by to pre mňa znamenalo veľa.

Teraz som ju znepokojene počúvala. Nebol vo svojej koži, chcela som sa ho opýtať, či by ste spolu – opäť to *spolu*, bolo zrejmé, že nič nevie, Christopher sa jej nezdôveril – nechceli prísť na vidiek, nadýchať sa trochu vzduchu. Christopher mi vtedy povedal o ceste do Grécka, ty dokončuješ preklad a on tam potrebuje robiť výskum. Ale teraz, krátko a vyčerpane si povzdychla, vidím, že si v Londýne a on mi nedvíha telefón.

Neviem, kde je Christopher.

Na chvíľu sa odmlčala, potom pokračovala.

V každom prípade za ním musíš zájsť. Vieš, akú dobrú mám intuíciu, niečo nie je v poriadku, vždy mi zavolá naspäť, toto sa naňho nepodobá.

Isabellin telefonát nezostal bez následkov, ktoré sa mi dokonca aj teraz zdajú bizarné. Prvým z nich je, že som ju poslúchla a odišla som do Grécka, kde som v prvom rade vôbec netúžila ísť a kde som mala navyše splniť úplne nejasnú úlohu. Pravda, Christopher Isabelle klamal, keď jej tvrdil, že ideme do Grécka spolu. Keby matke nechcel oznámiť náš rozchod, mohol si ľahko vymyslieť nejakú výhovorku na vysvetlenie, prečo cestuje sám – musím ísť na konferenciu, som s nejakou priateľkou, ktorá má tri deti, a tak stále potrebuje pomoc a spoločnosť.

Alebo jej mohol povedať polovicu pravdy, aspoň začiatok, že si potrebujeme oddýchnuť – od čoho? od koho? mohla by sa opýtať. Ale nič také neurobil, asi preto, že bolo jednoduchšie klamať alebo možno bolo jednoduchšie nechať matke voľný priestor na to, aby si domyslela, čo by si domyslieť chcela, a Isabella si domýšľať vedela. Vtedy som si uvedomila, že musíme stav nášho vzťahu potvrdiť oficiálne.

Už som sa rozhodla, požiadam o rozvod, jednoducho zájdem do Grécka a Christopherovi to oznámim osobne.

Predpokladala som, že to bude moja posledná povinnosť v úlohe jej nevesty. O hodinu mi Isabella zavolala, povedala mi, v ktorom hoteli Christopher býva – premýšľala som, ako sa k týmto informáciám dostala – a nadiktovala mi rezervačné číslo letenky, ktorú mi kúpila na druhý deň. Za zbytočnými výhonkami nepríjemnej povahy a pozlátkou nedbalej elegancie sa skrývala nesmierne schopná žena, čo je jeden z dôvodov, prečo bola úžasnou protivníčkou, niekým, koho som sa mala prečo obávať. Ale to už bolo za nami a čoskoro zmizne aj naše bojové pole.

Cítila som, že mi ani teraz nedôveruje – nebola som

manželkou, na ktorú sa dá spoľahnúť, že nájde svojho muža, určite nie bez letenky a adresy hotela v ruke. Možnože som tak reagovala, pretože ma samú udivilo, že som dodržala sľub daný Christopherovi, čo bol druhý prekvapivý následok Isabellinho telefonátu. Nepovedala som jeho matke, že sme sa už pred nejakým časom rozišli, neposkytla som informáciu, ktorá by mi ušetrila celú cestu do Grécka.

Žiadna matka by nepožiadala svoju nevestu, aby zašla do Grécka oznámiť jej synovi, že sa s ním rozvádza. Mohla som zostať v Londýne a venovať sa vlastným veciam, ale nepovedala som jej to a nezostala som v Londýne. Keby Isabella vedela, že mi kúpila letenku, aby som jej synovi oznámila, že sa rozvádzame, predpokladám, že by ma na mieste zabila. Nebolo to nemožné. Ako som povedala, bola nesmierne schopnou ženou. Alebo by mi možno povedala, že keby vedela, že je také ľahké oddeliť nás, zrušiť našu manželskú dohodu, kúpila by mi tú letenku už dávno. Skôr než položila, pripomenula mi, aby som si zbalila plavky. Povedali jej, že v hoteli je krásny bazén.

V aténskyh uliciach premávka stála; mestská doprava štrajkovala. Dedina, kde býval Christopher, bola z hlavného mesta päť hodín cesty, na najjužnejšom cípe krajiny. Auto čakalo na letisku: Isabella myslela na všetko. Cestou po diaľnici a neskôr bezmenných vozovkách som zaspala. Bola som unavená. Dívala som sa z okna, ale nevedela som prečítať ani jeden z nápisov.

Zobudila som sa na prudký, opakujúci sa zvuk. Vonku bola tma, kým som spala, zotmelo sa. Zvuk rozvíbroval celé auto – *buch-buch-buch* –, potom ustal. Auto šlo pomaly po úzkej jednoprúdovej ceste. Naklonila som sa dopredu a šoféra sa opýtala, či zastavujeme, či je to ešte ďaleko. Sme tu, povedal. Už sme prišli. Zvuk sa ozval znova.

Túlavé psy, dodal šofér. Vonku sa popri aute mihali tmavé siluety, psy chvostami udierali do karosérie. Šofér zatrúbil, snažil sa zvieratá odplašiť, boli tak blízko, že sa zdalo, že ich auto zrazí napriek nízkej rýchlosti, ale ich to neodradilo, bežali popri aute, ktoré smerovalo k veľkej kamennej vile. Šofér ďalej trúbil, stiahol okienko a kričal po túlavých psoch.

Vrátnik otvoril bránu vopred. Auto ňou prešlo, psy sa stratili. Keď som sa pozrela do spätného zrkadla, videla som, ako v polkruhu stoja pred bránou a oči im vo svetle reflektorov svietia nažltlo. Hotel stál na jednom konci malej zátoky a zvuk vody som začula hneď, ako som vystúpila z auta. Zobrala som si kabelku a malú tašku, pikolík sa opýtal na batožinu, odpovedala som, že nemám žiadnu, zbalila som sa na jednu noc, prinajhoršom na dve, hoci som to neformulovala práve takto.

Šofér povedal niečo o ceste späť; zobrala som si vizitku a slúbila som, že mu zavolám, možno už zajtra. Prikývol a ja som sa opýtala, či sa teraz vráti do Atén, bolo už dosť neskoro. Mykol plecom a nasadol do auta.

Hotelová hala zívava prázdnotou. Pozrela som sa na hodiny; bolo takmer jedenásť. Isabella mi nerezervovala izbu, prišla som predsa za manželom, rezerváciu som nepotrebovala. Opýtala som sa na jednoposteľovú izbu na jednu noc. Recepčný hovoril o množstve voľných izieb, s prekvapivou úprimnosťou vyhlásil, že hotel je takmer prázdny. Bol koniec septembra, sezóna skončila. Bohužiaľ, more je už príliš chladné na kúpanie, dodal, ale hotelový bazén je vyhrievaný na príjemnú teplotu.

Počkala som, kým si odpíše moje údaje a podá mi kľúč, potom som sa opýtala na Christophera.

Chcete, aby som mu zavolať na izbu?

Mal ostražitý výraz, ale ruky pokojne držal na stole, neotočil sa k telefónu, koniec koncov, bolo dosť neskoro.

Nie, pokrútila som hlavou. Skúsím to zajtra ráno.

Muž láskavo prikývol. Jeho pohľad bol opatrnejší, možno videl už veľa vzťahov v podobnom štádiu rozkladu alebo si o tom vôbec nič nemyslel a mal prirodzene sympatickú tvár, čo sa v jeho povolaní nepochybne zišlo. Už sa k tej záležitosti nevyjadril. Zobrala som si kľúč a on ma informoval o raňajkách a nástojil na tom, že mi odnesie tašku, a odviedol ma k výťahu. Ďakujem, povedala som. Či chcem budíček telefónom? Noviny? To počká, odpovedala som. Všetko môže počkať.

Keď som sa zobudila, izbu zalievalo slnečné svetlo. Natiahla som sa k telefónu, nemala som žiadne správy, a to bolo už deväť. Čoskoro skončí výdaj raňajok, musím sa poponáhľať, ak sa chcem najesť. Napriek tomu som v sprche stála dlhšie, ako bolo nutné. Až do tej chvíle pod sprchou v hotelovej izbe, kde mi voda tečúca do očí rozmazávala výhľad, som sa nezamyslela nad tým, ani som si to len nepredstavila, ako sa bude cítiť Christopher, keď ma uvidí, keď sa so mnou stretne tu v hoteli. Pomyslela som si, že mu ako prvé napadne, že ho chcem späť.

Prečo by sa inak žena vybrala za svojím odcudzeným manželom do cudzej krajiny? Prečo, ak nie preto, že sa chce vrátiť? Šlo o extravagantné gesto a extravagantné gestá sa medzi mužom a ženou považujú za romantické, dokonca aj v kontexte rozpadnutého manželstva. Zjavím sa pred ním a on – vyľaká sa, príde mu úzko, bude premýšľať, čo chcem? Bude sa cítiť chytený do pasce, začne sa obávať, myslieť na nejakú katastrofu, že sa niečo stalo jeho matke, spomenie si, že jej mal zavolať späť?

Alebo ho naplní nádej, pomyslí si, že predsa len existuje možnosť uzmierenia (stála táto nádej za sľubom, ktorý si odo mňa vynútil, a nebola to spoločná nádej, keď som nakoniec súhlasila?), no potom zostane skla-

maný, dotkne sa ho viac, keď mu poviem, že žiadam o rozvod, že som to vlastne chcela urobiť bez ohľadu na okolnosti. V tej chvíli som sa vydesila za nás oboch a predovšetkým som sa zľakla samotnej situácie. Predpokladala som – nemala som žiadnu predchádzajúcu skúsenosť –, že žiadať o rozvod je vždy nepríjemné, nemohla som však uveriť, že je to vždy takéto bizarné, že miesto a okolnosti sú také dvojznačné.

Hala bola prázdna. Raňajky sa podávali na terase s výhľadom na more. Po Christopherovi tam nebolo ani chýru, ani slychu, aj reštaurácia bola opustená. Nižšie stála dedina bez tieňov, taká tichá, akoby sa ani nehýbala, zbierka malých budov zoradených pri kamennej hrádzi. Jednu stranu zálivu tvoril veľký útes, holá skala bez vegetácie vrhala na vodu jasné bledé svetlo, výhľad z terasy bol pokojný a dramatický zároveň. Pod útesom sa hromadilo niečo ako zvyšky spoločnej trávy, akoby tam nedávno horelo.

Vypila som kávu. Keď mi ju čašník priniesol, informoval ma, že jedine v hoteli dostanem cappuccino, svoje latte, všade inde sa podáva len grécka káva alebo Nescafé. Vyzeralo to tam romanticky, Christopher mal rád luxusné ubytovanie a istá vrstva ľudí považuje luxus a romantiku za synonymá, preto som sa cítila nesvoja. Predstavovala som si Christophera v letovisku plnom dvojíc, do takéhoto typu hotela sa chodí na svadobnú cestu, na oslavu výročia. Znovu som sa cítila trápne, premýšľala som, o čo mu šlo, bolo to absurdné.

Keď mi čašník priniesol hrianky, zastavila som ho.

Je tu veľmi pokojne. Prišla som na raňajky posledná?

Hotel je prázdny. Je po sezóne.

Ale sú tu niekí hostia.

Požiare, povedal a pokrčil plecami. Odradili dovolenkárov.

Neviem o žiadnych požiaroch.

V celej krajine horelo. Celé leto. Kopce odtiaľto až po Atény sú čierne. Ak zájdete za dedinu, do kopcov,

uvidíte, pôda je stále horúca od ohňa. Písali o tom v novinách. Na celom svete. Celé leto tu boli – napodobnil cvaknutie – fotografi.

Podnos si zložil pod pazuchu a pokračoval. Fotili aj pre módný časopis, tu v hoteli. Požiar sa rozšíril na útes, stále tam vidno popol, pozrite. Ukázal na začer-netú skalú. Modelky si posadali k bazénu s ohňom a morom v pozadí – prudko sa nadýchol –, bolo to veľmi dramatické.

Prikývla som. Keď som nič viac nedodala, odkráčal. Mimovoľne mi prišiel na myseľ obraz Christophera uprostred tejto fotografickej seansy. Bol neuveriteľ-ný, stál medzi modelkami, maskérkami a štylistami s ironickým výrazom, akoby nedokázal vôbec vysvet-liť, ako sa ocitol uprostred tohto cirkusu. Pôsobil ešte cudzejší. Nepokojne som sa poobzerala po terase. Bolo takmer desať hodín, zjavne som ho zmeškala na ra-ňajkách, musel sa najesť skoro, možnože už z hotela aj odišiel.

Postavila som sa a prešla k recepcii. Muža, ktorý ma v noci ubytoval, nahradila mladá žena s hrubými črta-mi, vlasmi začesanými dozadu, čo jej vôbec nesedelo, bol to veľmi prísny účes na jej mäkkú okrúhlu tvár. Opýtala som sa, či Christopher vyšiel ráno z izby. Za-mračila sa, cítila som, že mi to nechce povedať. Po-žiadala som ju, aby mu zavolala do izby. Dívala sa mi do očí, keď vytáčala číslo, počula som vyzváňanie, pod profesionálnym účesom mala otvorene namrzenú tvár.

Položila.

Nie je v izbe. Chcete mu nechať odkaz?

Naliehavo s ním potrebujem hovoriť.

Kto ste?

Bola to priama, takmer nepriateľská otázka.

Jeho manželka.

Vyzerala prekvapená, v tej chvíli som to pochopila. Christopher bol ľahkovážny sukničkář, flirtoval neu-

vážene, bol to jeho reflex, rovnaký, akým ľudia hovoria: *ahoj, ďakujem, niet za čo, spôsob, akým muži otvárajú dvere ženám*. V tomto ohľade bol veľmi liberálny, riskoval, že svoj šarm vyplytvá. Keď ste zahliadli diery v jeho charizme, bolo ťažké vnímať čaro jeho osobnosti – vidieť vôbec nejakú osobnosť, ak ste voči charizme imúnni –, bolo ťažké vnímať ho celistvo. Väčšina ľudí však v jeho blízkosti nezostáva tak dlho, aby si to všimla, väčšina ľudí je ako toto mladé dievča, videla som, ako sa ho snaží ochraňovať, že je stále opantaná jeho čarom.

Ním, ním, akoby jej patrilo. Odstúpila som od pultu.

Prosím, povedzte mu, že ho hľadá jeho manželka.

Prikývla.

Hneď, ako sa vráti. Je to dôležité.

Keď som odchádzala, niečo si mrmlala popod nos, nepochybne ma preklínala. Na manželku sa vždy naďáva, o to viac v takejto situácii.

Chcela by som sa ísť prejsť.

Zdvihla hlavu, neverila, že som ešte tam, čakala, kým odídem, zjavne jej bola moja prítomnosť nepríjemná. Napriek tomu som tam postávala, skutočne som sa chcela ísť prejsť a nevedela som kam. Nasmerovala ma k prístavu, povedala, že dedina je malá a nestratím sa. Prikývla som a vyšla som von. Na september bolo stále teplo a slnko páliło. Na chvíľu ma úplne oslepilo, v momente synestézie som mala dojem, že vo vzduchu cítim jemnú prímes spáleniny, akoby zem stále horela.

Hneď ako som vyšla za hotelovú bránu, obklopili ma túlavé psy. Pribehli ku mne, chvostami nevrteli ani priateľsky, ani nepriateľsky. Mám rada psy. Kedysi by som si psa zadovážila, ale Christopher bol proti, namietal, že veľa cestujeme, čo bola pravda. Natiahla som ruku k najbližšiemu psovi. Mal riedku krátku srst', takú masťnú, že som sa dotýkala skôr kože ako kožušiny. Právě oko mal zakalené a slepé, ale z jeho pohľadu

vyžarovala inteligencia aj zúfalstvo, nezriedená živochišna prázdnota.

Ostatné psy poskakovali okolo, občas sa o mňa obtreli, dotkli sa mi rúk a prstov a odbiehali. Šli so mnou cestou do prístavu, bežali popredu, vracali sa, obehli ma v pomalej pohyblivej špirále. Len pes so zakaleným okom mi kráčať pri nohe. Blížilo sa poludnie. Voda v zálive bola priehľadná a modrá. Na hladine plávalo len pár osamelých člnov.

Gerolimenas je malá rybárska dedina, narazila som na pár obchodov – novinový stánok, tabak, lekáreň – a všetky boli zatvorené. Psy sa nakoniec rozpúchli, kráčajúc som hľadala Christophera medzi niekoľkými ľuďmi sediacimi pred tavernou, mali väčšinou ošľahanéjšie a opálenejšie tváre. V ničom sa neponášali na Christopherovu hladkú a pestovanú pleť, ktorá by bola svojou odlišnosťou do očí. Po celý svoj život bol príťažlivý pre ženy a ľudí vo všeobecnosti, čo sa na ňom muselo nevyhnutne podpísať.

Christophera som nenašla ani medzi postavami v prístave, odpočívajúcimi mužmi a ženami, pár rybármi. Malá pláž bola opustená. Stála som na brehu a pozrela sa na hotel, ktorý za tých desať minút, kým som sem zišla, začal pôsobiť úplne nemiestne. V hotelovom areáli ste mali dojem, že ste kdekoľvek, luxus je vcelku anonymný, ale keď ste prešli za jeho ostro strážené teritórium, nevyhnutne ste sa ocitli na tomto konkrétnom mieste uprostred danej scenérie. Uvedomovala som si, že dedinčania ma pozorujú, právom, bola som votrelkyňou, sklonila som teda hlavu a vybrala sa späť k hotelu.

Od môjho odchodu neprešla ani hodina. Mladá recepčná zmizla a nahradil ju muž z predchádzajúceho večera. Zdvihol hlavu, vyšiel spoza pultu a rýchlo kráčal ku mne.

Nerád vás obťažujem –
O čo ide?